

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **L. P.**
zastoupen JUDr. Martinem Knobem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Denisova 585, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

za účasti: **obce Bukovina u Čisté 19, PSČ 514 01**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2018, č. j. OD 850/2018, KULK 74551/2018/280.9/Dv

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2018, č. j. OD 850/2018, KULK 74551/2018/280.9/Dv, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.242,-Kč, a to k rukám JUDr. Martina Knoba, advokáta se sídlem AK Denisova 585, 506 01 Jičín, do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 1. 2018,

č.j.: PDMUJI-16779/2017/OD, sp. zn. MUJI-4128/2016/OD, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), a § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění, rozhodnuto o tom, že:

„Na části pozemku p. č. 498/1 v k. ú. a obci Bukovina u Čisté se nachází veřejně přístupná účelová komunikace dle ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jak znázorňuje zákres, který je přílohou tohoto rozhodnutí. Tato cesta začíná napojením od silnice č. III/2932 na p. p. č. 972 v k. ú. a obci Bukovina u Čisté, pokračuje přes areál bývalého zemědělského družstva na p. p. č. 545/3 a následně vede přes pozemkové parcely č. 498/1, 947/26, 545/1, 455, 546, 456/1, 621/4, 493/1, 621/8, 621/1, kde se opět napojuje na p. p. č. 545/1, 710/11, 545/2 vše v k. ú. a obci Bukovina u Čisté, kde se na jednu stranu rozděluje na p. p. č. 545/4 v k. ú. a obci Bukovina u Čisté a následně pokračuje do lesa v k. ú. Zálesní Lhota a obci Studenec a na druhou stranu na p. p. č. 965 také k lesu v k. ú. a obci Bukovina u Čisté a směrem ke k. ú. a obci Čistá u Horek. Tento právní vztah trvá od nepaměti, minimálně od sedmdesátých let dvacátého století.“

2. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

3. Po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení žalobce namítal, že v daném případě nebylo prokázáno naplnění ani jednoho z obligatorních znaků existence účelové komunikace dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „*zákon o PK*“). Podle žalobce nedošlo u předmětné části pozemku parc. č. 498/1 v k. ú. Bukovina u Čisté k naplnění požadovaného zákonného účelu, nevykazuje podle něho stálost a patrnost v terénu, nebyl dán podle něho souhlas vlastníka s obecným užíváním cesty veřejností a podle žalobce nedošlo ani k naplnění znaku nutné komunikační potřeby. Tyto námitky poté žalobce podrobněji rozebral v další části žaloby v bodech označených jako Ad 1 až Ad 4. Pochybení spatřoval i v tom, že správní orgány zúčastněné na řízení vycházely z názoru, že co do splnění uvedených znaků veřejně přístupné účelové komunikace (dále jen „*VPÚK*“) bylo třeba posuzovat celou účelovou komunikaci jako jeden celek. Je toho názoru, že jeho pozemek dané požadavky nesplňuje, a proto je podle něho nepřipustné, aby se pouze „*svezl*“ s ostatními pozemky, které mají danou účelovou komunikaci tvořit.
4. Pokud jde o naplnění zákonného účelu VPÚK plynoucího z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o PK, přichází podle žalobce v úvahu jen obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Vzdor tomu správní orgán i žalovaný obsáhle popisují, jak danou účelovou komunikaci má využívat veřejnost při cestě na houby či myslivecké sdružení. Tento způsob užívání ale nemůže založit znaky účelové komunikace, a to zejména z důvodu, že takový přístup veřejnosti nenaplnuje znaky nutné komunikační potřeby. Nebylo totiž prokázáno, že by veřejnost musela využívat k tomu, aby mohla chodit v daném lese na houby, na lesní plody či na naháčky, právě danou tvrzenou komunikaci.
5. Krom toho má žalobce za to, že obec podala podnět k určení existence účelové komunikace nikoliv k zajištění nutné komunikace pro osoby obhospodařující lesy a polnosti, ale k vytvoření komunikace pro obecní potřeby. V této souvislosti žalobce namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho argumentem, že pokud má komunikace sloužit pro potřeby omezeného množství osob, což jsou vlastníci lesních a zemědělských

pozemků, je určení účelové komunikace nepřiměřeným zásahem do jeho vlastnického práva a že by měla být daná situace řešena zřízením věcného břemene. Postup žadatelky obce Bukovina u Čisté prý u něho vzbuzuje dojem, že se prostřednictvím institutu veřejného práva, tedy institutu veřejně přístupné účelové komunikace, snaží vyřešit absenci soukromoprávního titulu pro přístup po cestě žalobce.

6. V uvedených souvislostech se žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, sp. zn. 6 As 213/2015, podle něhož je třeba důsledně rozlišovat otázku komunikační potřeby, jak ji vymezuje zákon o PK, a otázku veřejného užívání komunikace. Zmínil rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), podle něhož je optimálním řešením v obdobných situacích zřízení věcného břemene za finanční náhradu. Dokud však taková úprava právních vztahů neexistuje, je třeba důsledně poskytovat ochranu vlastnickému právu, a nikoliv je nepřipustně omezovat skrze institut účelové komunikace, tam kde veřejný zájem absentuje.
7. V žalobním bodu Ad 2) žalobce nesouhlasil se závěrem, že účelová komunikace je znatelná po celou délku jejího tvrzeného průběhu na pozemku parc. č. 498/1 v kat. území Bukovina u Čisté (dále jen „*parc. č. 498/1*“). Popírá, že by ve správním spisu měly být založeny snímky toho, jak je tato celá cesta vyznačena zpevněným povrchem či vyjetými kolejiemi. Poukazuje na skutečnost, že je tvrzená cesta na mnoha místech tvořena velkými kalužemi a bažinou, a nikdo po ní nejezdí. Žalobce se dále pozastavoval nad tím, že správní orgán danou cestu v rámci místního šetření ani neprojel vozidlem, čemuž se zároveň nepodíval s tím, že jinak by s osobním autem uvízl. I to podle něho svědčí o tom, že daná cesta je pro správní orgánem tvrzené účely zcela nepoužitelná. Správní orgánům zároveň vytýkal, že se nezabývaly jeho argumentem, že obec Bukovina u Čisté zpracovala v roce 2011 nový územní plán, jehož součástí bylo i zakreslení stávajících komunikací na území obce.
8. Z uvedených skutečností žalobce dovozoval, že účelová komunikace, jak ji vymezily správní orgány, neexistuje, neboť není patrná v terénu.
9. V žalobním bodu Ad 3) žalobce namítal absenci souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 498/1 s jeho veřejným užíváním. Poukazoval na to, že komunikace byla zřízena v 70. letech minulého století tehdejším jednotným zemědělským družstvem, a to v prostoru, kde žádná obecní cesta nevedla. Na předmětném pozemku jednotné zemědělské družstvo hospodařilo, a proto ani jeho vlastník nemohl s jeho veřejným užíváním vyslovit nesouhlas. Právě s ohledem na tuto skutečnost má žalobce za to, že ingerence jednotného zemědělského družstva byla ve věci klíčová. Pokud tedy současná judikatura spojuje existenci veřejné účelové komunikace s tím, zda vlastník pozemku aktivně projeví s tímto veřejným užíváním nesouhlas, jeví se tato konstrukce pro období před rokem 1989 nerealistická.
10. Z uvedeného důvodu nemůže být ani žalobce jako současný vlastník zavázán touto do značné míry nepřijatelnou a protiprávní praxí jednotných zemědělských družstev. V tomto ohledu má své postavení za obdobné postavení restituentů a předchozí jednání uživatelů by mu prý nemělo být kladeno k tíži. V tomto ohledu se žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1765/2013. Podle žalobce tak nebylo prokázáno, že by byl někdy platně dán souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace na pozemku parc. č. 498/1.

11. V poslední žalobní námitce žalobce nesouhlasil se závěrem, že jedinou možnou přístupovou alternativní variantou ze zkoumaných šesti, jen varianta označená jako I. zabezpečuje nezbytné komunikační potřeby. Zdůraznil přitom, že danou nezbytnost komunikační potřeby je třeba vztáhnout nikoli k užívání cesty veřejnosti, ale k zajištění potřeb podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o PK, tedy zejména pro obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.
12. Správní orgány podle žalobce správně seznaly, že dané alternativy jsou sjízdné zemědělskou technikou, avšak dospěly k závěru, že nikoli osobními automobily. Pro popsany účel ale není třeba, aby bylo možné dané cesty použít běžnými osobními vozidly, neboť pro ten je obvyklé používat zemědělské stroje. Rovněž sběr dřeva či prořez dřevin lze provádět zemědělskými stroji nebo též běžnými terénními vozidly či čtyřkolkami.
13. Žalobce dále namítal, že pokud existují dopravní prostředky, které jsou schopné se na dané místo dostat, a jedná se o prostředky běžně používané pro lesní či polní hospodaření, není nezbytné užívat pro přístup jeho pozemek jen proto, že je to snazší. Opětovně rovněž zdůrazňoval, že posouzení nezbytné komunikační potřeby se nemůže vztahovat pro potřeby veřejnosti, jako např. pro vytvoření přístupu pro houbaře, výletníky či myslivce.
14. Závěrem žalobce zmínil, že na obecním pozemku parc. č. 545/3 vede komunikace, která by mohla být využívána pro přístup k daným pozemkům, a to i pro účely veřejnosti. Obec však nechala svoji komunikaci natolik zchátrat, že tato již bez provedení stavebních úprav není použitelná. Za této situace považuje žalobce za nemravné, aby se obec domáhala zabránit soukromého pozemku žalobce za situace, kdy sama zavinila, že není možné využívat její veřejný majetek, o který řádně nepečovala.
15. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě.

16. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 25. 1. 2019. Žalobní námitky v něm označil za v podstatě totožné s těmi, které žalobce uplatnil již ve svém odvolání. Vzhledem k tomu se odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Navrhoval žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

17. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 14. 1. 2020 a jeho účastníci při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. V průběhu jednání byla účastníkům řízení (jejich zástupcům) předestřena fotodokumentace nacházející se ve správním spisu, obsahující jak VPÚK na pozemku parc. č. 498/1, o níž bylo správními orgány rozhodnuto, tak i navrhované alternativy k zabezpečení nezbytných komunikačních potřeb předmětných pozemků.
18. Žalobcem bylo odsouhlaseno, že průběh předmětné VPÚK je zachycen na snímcích č. 7-14, které jsou přílohou č.l. 8 správního spisu. K dotazům soudu dále uvedl, že na pozemku parc. č. 545/3, který vede souběžně s jeho pozemkem parc. č. 498/1, není v terénu patrna žádná komunikace. Všechny pozemky, které sousedí s předmětnou VPÚK, s výjimkou pozemků žalobce, jsou podle něho v současnosti v nájmu pana Š., a

ten se k nim může dostat z přístupové cesty, kterou označil správní orgán jako alternativu č. 1. Pokud jde o alternativní cestu č. 2, ta navazuje na obecní cestu 545/3 a je možné se k ní dostat tím, že pan Š. přejede přes luční nebo polní pozemky, které má v pronájmu. Totéž platí i pro alternativu č. 3. Za sjízdnou považuje žalobce alternativu č. 4, a to při zvýšené opatrnosti i osobním automobilem.

19. Žalobce pokračoval s tím, že pan Š. využívá za účelem přístupu na pozemky alternativu č. 5, a to z 90 procent, ze zbylých 10 procent pak přístupovou alternativu č. 1. Cestu, která je předmětem přezkumného řízení, prý používá pan Š. pro své hospodaření minimálně. K dotazu, kdo všechno VPÚK využívá, žalobce uvedl, že o tom nemá bližší povědomost, v zimě však nikdo, neboť je nesjízdná. K dotazu soudu, jaká by byla situace v případě, pokud by byl nájem pozemků ukončen, respektive, jak by se dostávali vlastníci jednotlivých pozemků k nim, žalobce sdělil, že by mohli využívat shora uvedené variantní přístupové cesty.
20. Zástupce žalovaného se odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Dodal, že účelová komunikace vždy spojuje nemovitosti určitého omezeného počtu vlastníků a že odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu není relevantní, neboť se týkal odlišného případu. Námitku, že správní orgán neprojel VPÚK osobním automobilem označil za bezpředmětnou, neboť z výslechu svědků vyplynulo, že posuzovaná pozemní komunikace bývá používána k průjezdu osobním motorovým vozidlem. Předchozí vlastník pozemku podle něho bezpochyby udělil souhlas s užíváním cesty k veřejným účelům, neboť proti této skutečnosti neprotestoval ani po roce 1989. Správní orgán se dle něho podrobně a věcně správně zabýval i problematikou plnohodnotnosti variantních přístupových cest.
21. K dotazu soudu zástupce žalovaného sdělil, že pro posouzení plnohodnotnosti variantních přístupových cest považuje za důležitou i otázku, zda umožní průjezd osobním automobilem. I k záležitostem spojeným s hospodářským užíváním pozemků je dle něho na místě, aby přístupové komunikace byly sjízdné i osobním automobilem, tedy aby nebylo nutné v každém případě používat těžkou zemědělskou techniku.
22. V závěrečném návrhu zástupce žalobce zdůraznil, že variantní přístupové cesty označené jako č. 1, č. 4 a č. 5 umožňují plnohodnotné užívání pozemků s ohledem na jejich zemědělské a lesní obhospodařování, a to ať už za situace, kdy pozemky, které obsluhuje posuzovaná pozemní komunikace, jsou v nájmu, nebo i pokud by v nájmu nebyly, a obhospodařovali je jejich vlastníci. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které má za zákonné, a navrhl proto žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní hodnocení věci.

23. Předmětná záležitost se dotýká kategorie základních práv a svobod jednotlivce, a to konkrétně vlastnického práva žalobce, který podle žalovaného rozhodnutí musí na základě institutu VPÚK strpět obecné užívání pozemku parc. č. 498/1 jako komunikace a umožnit na něj veřejný přístup. V takovýchto případech je nutné v každém jednotlivém případě důsledně zkoumat podmínky proporcionality takového omezení, zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. S těmito zásadními otázkami se

musí správní orgány zúčastněné na řízení naprosto jednoznačně a úplně vypořádat, mají-li jejich rozhodnutí v následném přezkumném řízení obstát.

24. Východiska pro posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace vymezil Nejvyšší správní soud již v celé řadě svých rozsudků, např. již v rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, takto:

„K samotnému „vzniku“ veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Omezit vlastnické právo lze pouze se souhlasem vlastníka. Další podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku vedle nezbytného souhlasu vlastníka je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Jak vyplývá z dosavadní judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), zákon o pozemních komunikacích je třeba vykládat v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod tak, že veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout proti vůli vlastníka dotčeného pozemku pouze za poskytnutí kompenzace (náhrady). Jestliže však vlastník s jejím zřízením souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Rovněž komunikace, u níž sice již nelze zjistit, zda byla některým z předchozích vlastníků obecnému užívání věnována, jež však byla jako veřejná cesta užívána od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Novodobá judikatura v tomto ohledu navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu – „Pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby.“ (Boh A 10017/32). Není proto v této souvislosti rozhodné, jak byl pozemek v pozemkových knihách popř. v ostatních listinách označován.

Druhou podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku, jak bylo předasláno, je existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z dnešních hledisek posuzování

legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že „zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně...“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III, roč. 1921, str. 251). Vedle nezbytné komunikační potřeby stanovily v judikatuře též podmínku dlouhodobého užívání pozemku, jakožto veřejné komunikace („Veřejnost takovýchto cest podmíněna jest věnováním vlastníka pozemku, které však může se státi nejen výslovným prohlášením vlastníkovým, nýbrž i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou.“, srov. Boh. A 10130/32). Dobová judikatura dokonce i v posuzování nutnosti komunikační potřeby vážila proporcionality omezení vlastnického práva tak, že dovodila závěr, podle něhož „okolnost, že pěšina je pro část obce nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou.“ (Boh. A 10130/32).“

25. Správní orgány obou stupňů vycházely ze závěru, že část parc. č. 498/1 je veřejnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o PK, neboť tomuto závěru svědčily všechny zákonné předpoklady. Správní orgán se jimi zabýval od strany čtvrté odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, a to v následujícím pořadí:
- 26.1. Předně dospěl k závěru, že VPÚK naplňuje účel § 7 odst. 1 zákona o PK, který v odůvodnění rozhodnutí ocitoval, a k němu dodal, že „ze spisové dokumentace je zřejmé, že cesta je zjevně v tomto rozsahu využívána, zejména tedy k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“ O tomto účelu užívání nepochybuje nejen krajský soud, ale ani sám žalobce, neboť se o něm v žalobě opakovaně zmiňuje, a to zejména v souvislosti se zkoumáním nutné komunikační potřeby. Závěr správního orgánu je v tomto směru zcela jednoznačný, jak plyne nejen z jeho slovní formulace na straně čtvrté pod bodem 1. odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ale i z dalších částí jeho odůvodnění. Pro jeho zjištění byla otázka užívání předmětného pozemku veřejností zcela irelevantní, přičemž tento znak nebyl směřován a ani zaměřován s dalšími znaky VPÚK. Tedy ani se znakem nutné komunikační potřeby, jak se o tom žalobce zmiňoval v žalobě.
27. Se žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že VPÚK musí splňovat své zákonné znaky po celé své délce, ohledně všech pozemků ji tvořících, tedy v přezkoumávané věci pak i u jeho pozemku parc. č. 498/1. Vždyť každá komunikace vede odněkud někam, a v případě přerušení její trasy (např. v důsledku zániku mostku přes vodoteč) by ztratila svůj smysl (účel). Právě proto také správní orgány přistupovaly k předmětné VPÚK jako k celku, přičemž způsobilost části pozemku parc. č. 498/1 být VPÚK posuzovaly individuálně. Účel dané VPÚK přitom neodvozovaly ze žalobcem tvrzených okolností, jako je užití uvedené cesty (pozemku) houbaři či tamním mysliveckým sdružením, ale přímo z ustanovení § 7 odst. 1 zákona o PK.
28. Důvody, pro které podala obec Bukovina u Čisté u silničního správního úřadu žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona o PK ohledně pozemku parc. č. 498/1, plynou přímo z ní. Iniciátorem byl žalobce sám (spolu se svojí manželkou), když po obci nejen požadoval kompenzaci za to, že po jejích pozemku vede cesta užívaná veřejností, ale i bránil jeho dosavadnímu způsobu užívání. V postupu obce nespátňuje krajský soud nic protiprávního, nýbrž pouze snahu vyřešit danou záležitost právní

cestou.

29. Žalobce žalovanému dále vytýkal, že mu neodpověděl na argument, podle něhož „*pokud má komunikace sloužit pro potřeby omezeného množství osob, což jsou vlastníci lesních a zemědělských pozemků, je určení účelové komunikace nepřiměřeným zásahem do vlastnického práva žalobce, a že daná situace by měla být řešena zřízením věcného břemene.*“ Dovolával se přitom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, avšak nepřipadným způsobem.
30. Provedeným dokazováním totiž bylo jednoznačně zjištěno, že nejen vlastník předmětného pozemku v době, kdy na něm hospodařilo bývalé JZD, ale i jeho nástupce po roce 1990 umožnil, aby spornou cestu užíval blíže neurčený okruh osob (veřejnosti). Tato skutečnost jednoznačně plyne ze svědecké výpovědi V. H., který byl vlastníkem pozemku parc. č. 498/1 ještě před tím, než jej převedl na žalobce. Situace, že by vlastník cesty umožňoval její užívání pouze určitým osobám, jejichž okruh by byl jasně ohraničený, že by šlo z jeho strany jen o jakousi „laskavost“, prokázána nebyla. Stejně tak nebyla zjištěna ze strany bývalých vlastníků pozemku parc. č. 498/1, zejména pak V. H., snaha řešit jeho užívání pro potřeby omezeného počtu osob cestou věcného břemene. Správními orgány provedené dokazování naopak jednoznačně svědčí o tom, že cesta, včetně pozemku parc. č. 498/1, byla užívána třetími osobami a že jejich okruh byl vcelku neurčitý, čímž mohlo dojít ke vzniku VPÚK při splnění dalších jejích znaků.
- 31.2. Žalobce dále zpochybňoval stálost a patrnost VPÚK na pozemku parc. č. 498/1. Krajský soud projednal tuto námitku při jednání dne 14. 1. 2020, a to na základě fotodokumentace nacházející se ve správním spisu, a to konkrétně přiložené k jeho číslu listu 8. Pozemek parc. č. 498/1 byl ztotožněn s tím, který je zachycen na těchto fotografiích označených čísly 7 až 14. Je z nich naprosto jednoznačně patrná cesta po pozemku parc. č. 498/1, která je hlinitá, místy zpevněná kamenivem. Kaluže, které se na ni v její dolní části nacházejí, jsou zcela běžného rozsahu, jako po dešti bývají. Prostě nic výjimečného, žalobcem tento stav přirovnávaný k bažině je naprosto neodpovídající. Uvedený stav nelze hodnotit jinak, než že na pozemku parc. č. 498/1 je cesta zcela patrná, svým provedením stálá a že je i používána, neboť jinak by musela být zarostlá plevellem, což není.
32. K uvedenému zjištění lze dojít bez toho, aniž by musela být tato cesta projeta osobním automobilem, jak se toho žalobce dovolával. Ostatně vzhledem ke zjištění, že předmětná VPÚK má sloužit pro obhospodařování zemědělských a lesních pozemků v daném prostoru, není otázka sjízdnosti pozemku parc. č. 498/1 osobním automobilem rozhodující pro její stanovení.
33. Neodpovídá rovněž skutečnosti, že by se žalovaný nezabýval žalobcovou námitkou, podle které má obec Bukovina u Čisté zpracovaný nový územní plán, v němž jsou zakresleny stávající komunikace na území obce. Žalovaný se totiž touto námitkou zabýval na straně sedmé nahoře odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Zhodnotil ji jako nedůvodnou s tím, že pro vznik VPÚK je stav zachycený v územně plánovací dokumentaci irelevantní, neboť ta vzniká přímo ze zákona. Rovněž s tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje.
- 34.3. Žalobce dále zpochybňoval, že by kdy byl dán vlastníkem pozemku parc. č. 498/1 souhlas s jeho veřejným užíváním. V této souvislosti namítal, že s ohledem na společenské poměry panující v době vzniku komunikace se tehdejší vlastník stejně

nemohl bránit proti zájmu socialistické zemědělské organizace na vybudování cesty, a kdyby souhlas dal, tak by nebyl dán svobodně, tedy platně. Odkazoval přitom na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1765/2013, v němž byla řešena obdobná záležitost. Uvádí se v něm mimo jiné následující:

„Z obsahu spisu se ovšem současně podává, že předmětná účelová komunikace (tehdy dle § 22 zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích /silniční zákon/) měla být zřízena podle tehdy platných předpisů bez souhlasu vlastníka zemědělským družstvem v roce 1985 na pozemcích, které nebyly ve vlastnictví družstva a které družstvo užívalo z titulu práva družstevního užívání (§ 37 zákona č. 122/1975 Sb., o zemědělském družstevnictví), v době kdy byla užívací práva zemědělského družstva ve své podstatě totožná s právy, které jinak právo dává vlastníku pozemku (srov. § 37 odst. 1 a 2 cit. zákona). Omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu je pak způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka; souhlas nového vlastníka není třeba, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími. Tento závěr však nelze vztahovat na případ osob, které nabyly vlastnické právo k pozemku zatíženému účelovou komunikací v restituci (i zde srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. ledna 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, reflektovaný Nejvyšším soudem zejm. v jeho rozsudcích ze dne 20. září 2011, sp. zn. 22 Cdo 4003/2009, a ze dne 29. listopadu 2011, sp. zn. 22 Cdo 5213/2009). Proto je i v dané věci potřebné zabývat se také okolnostmi, za nichž případně došlo k obnovení vlastnického práva žalobce k předmětným pozemkům a zvážit použitelnost citovaných závěrů (tvrdí-li žalobce, že se zřízením účelové komunikace nesouhlasil, že mu na ně nebyla poskytnuta žádná náhrada a že mu pozemky byly vydány až k 1. 10. 1992).“

35. Jinými slovy, judikatura soudů zohledňuje společenskoekonomické poměry panující u nás do konce roku 1989 natolik, že má za předem dané, že na případné souhlasy vlastníků s veřejným užíváním jejich pozemků třeba nahlížet velmi kriticky. V přezkoumávané věci je pak zcela jednoznačné, že předmětnou cestu vybudovalo Jednotné zemědělské družstvo Bukovina u Čisté na základě rozhodnutí stavebního úřadu ONV Semily ze dne 11. 12. 1973 (viz čl. 19 správního spisu), tedy vydaného za účinnosti zákona č. 49/1959 Sb., o jednotných zemědělských družstvech. Tento zákon zaváděl tzv. právo družstevního užívání pozemků, které náleželo družstvu k pozemkům sdruženým ke společnému družstevnímu hospodaření. To opravňovalo družstvo k užívání pozemku ve stejném rozsahu, v jakém by náleželo vlastníku. Družstvu podle tohoto zákona totiž náleželo vše, co na pozemku vzcházelo, mělo právo měnit jeho podstatu a čerpat z ní, a provádět na něm stavby. Pokud tedy žalovaný bez dalšího uvedl, že nebylo relevantní, za jakých okolností byl souhlas udělen, za jaké politické situace, mýlil se, neboť pro uvedenou dobu nesvobody se skutečného souhlasu nelze vůbec dobat. Krom toho v případě, že na předmětný pozemek dopadalo právo družstevního užívání, čemuž vše nasvědčuje (i žalobce zmiňuje v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, že byl užíván JZD), žádný souhlas vlastníka pozemku ke zřízení cesty by nebyl ani třeba.
36. Zároveň si je ale třeba uvědomit, že ani poté, co se předchozí vlastníci pozemku parc. č. 498/1 stali jeho svrchovanými vlastníky, se na způsobu jeho užívání nic nezměnilo. K těmto skutečnostem byl vyslechnut dne 19. 9. 2017 jako svědek pan V. H.. Na dotaz, kdy nabytí vlastnictví k uvedenému pozemku jako dědictví po otci, uvedl, že to přesně neví, že je to ale zhruba 20 – 25 let. Sám cestu neužíval, cesta to ale byla odjakživa. Nikdo se na nic neptal, on sám užívání nebránil, vůbec to neřešil, cestu užíval, kdo chtěl.
37. Krajský soud má právě touto výpovědí za prokázané, že veřejné užívání dané cesty,

včetně pozemku parc. č. 498/1, je možno od roku cca 1990 považovat za dlouhodobý stav, kdy předmětnou cestu užíval též blíže neurčený okruh osob (veřejnosti), ať již výletníků, houbařů, myslivců či osob pracujících v lese. A to bez toho, aniž by jim v tom bylo ze strany jeho vlastníka jakýmkoliv způsobem bráněno, aniž by u těchto osob vznikla jakákoliv pochybnost, na základě níž by se např. vlastníka pozemku tázaly, zda jim užití cesty povolí. Tuto otázku prostě nikdo „neřešil“, respektive, jak uvedl svědek a vlastník V. H., nikoho ani nenapadlo tuto otázku řešit. V řízení před správními orgány zúčastněnými na řízení tak bylo prokázáno, že vlastník pozemku dal konkludentní souhlas s užíváním parcely č. 498/1, co by části VPÚK, veřejností, že nepovažoval za potřebné na dosavadním stavu cokoliv měnit.

38. Žalobce nabyl vlastnictví k pozemku parc. č. 498/1 na základě kupní smlouvy ze dne 6. 4. 2016, tedy v době, kdy již byl souhlas předchozího vlastníka s jeho veřejným užíváním dán a předmětná část pozemku parc. č. 498/1 jako VPÚK užívána. Proto také vázanost tímto souhlasem přešla i na žalobce coby dalšího vlastníka. Právě proto jeho opětovného souhlasu s užíváním VPÚK (části pozemku parc. č. 498/1) veřejností již nebylo a není třeba. Dlužno snad jen dodat, že žalobce nepochybně věděl, co kupuje, respektive, bylo na něm samotném, aby se s předmětem kupní smlouvy náležitě seznámil. Předmětná VPÚK je totiž v terénu nepřehlédnutelná.
39. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že v průběhu správního řízení byla posuzována řada alternativ nezbytné komunikační potřeby k předmětné účelové komunikaci, žádnou z nich však správní orgány neshledaly za dostatečnou. S jejich závěry se žalobce neztotožňoval. Zdůrazňoval přitom nutnost zkoumat nezbytnost komunikační potřeby v intencích § 7 odst. 1 zákona o PK, zejména pak ke stanovenému účelu obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.
40. Podle § 7 odst. 1 zákona o PK je *„účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“* Správní orgán se v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí sice věnoval institutu VPÚK v obecné i konkrétní rovině velmi podrobně, ovšem s výjimkou znaku, jenž se týká nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby předmětné VPÚK.
41. Krajský soud je předně toho názoru, že má-li být postupováno podle citovaného ustanovení, tak že je nejprve třeba vymezit ty nemovitosti, v daném případě pozemky, o jejichž připojení na pozemní komunikace či jejich obhospodařování jde. Správní orgány zúčastněné na řízení však neuvedly ani jeden z pozemků, který by ustanovením § 7 odst. 1 zákona o PK poté poměřovaly. Nekonkretizovaly je parcelním číslem ani vlastnickým vztahem, a vzhledem k tomu ze zcela logických důvodů z rozhodnutí ani neplyne, z jakých příčin nemají spojení s ostatními pozemními komunikacemi nebo je nelze z těchto důvodů obhospodařovat. Správní orgány zúčastněné na řízení se totiž spokojily v tomto směru pouze s obecným konstatováním, že cesta je využívána vlastníky sousedních či navazujících nemovitostí, aniž by bylo zřejmé, kterých vlastníků se tato věc vůbec týká. O takto „zanonymizovaných“ pozemcích pak nelze dělat ani žádné úvahy o tom, zda jsou nebo nejsou přístupné a z jakých zvažovaných alternativních cest. Přitom sám správní orgán na straně čtvrté odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí (cca uprostřed) uvádí, že *„Znak nutné komunikační potřeby se zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice.“*

Žádné konkrétní nemovitosti však neuvedl.

42. Tento nedostatek nemohl být zhojen ani konstatováním na straně páté dole prvoinstančního správního rozhodnutí, podle něho *„Cesta je využívána jak vlastníky sousedních či navazujících nemovitostí, tak zároveň neurčitým okruhem třetích osob, jak vyplynulo z ústního jednání dne 30.3.2017. O. Š., nar. ... zde uvedl, že cestu užívá k obdělávání vlastních i pronajatých pozemků. D. V. cestu užívá k vyvážení hnoje na pole pana O. Š., V. J. cestu užívá k průjezdu do lesa a k pozemku, který zde vlastní, dále J. T. k projetí na vlastní a pronajatý pozemek, S. K. jako přístup k lesu a pozemku v jeho vlastnictví, M. K. a O. Š., nar. ..., kteří uvedli, že cestu také užívají.“* Konkrétní odpověď na shora uvedené problémy totiž nedává.
43. Otázek v tomto směru, důležitých pro rozhodnutí ve věci, přitom může být celá řada, např. zda nemohou být pozemky přístupné přes jiné pozemky téhož vlastníka nebo zda nejde o pozemek rozprostírající se od jedné přístupové cesty ke druhé, tedy přístupný z více míst. V tomto směru se správní orgány nevypořádaly ani se skutečností, že jimi stanovená VPÚK sousedí na opačné straně od pozemků ve vlastnictví žalobce s pozemky ve vlastnictví obce.
44. Správní orgán tak sice velmi podrobně popsal jednotlivé alternativní cesty a doplnil je příslušnou fotodokumentací, pochybil ovšem v tom, že tato svá zjištění nepodrobil konfrontaci s pozemky jednotlivých vlastníků ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o PK. Pochybnosti o správnosti jeho rozhodnutí vyvolává též hodnocení způsobilosti alternativní cesty č. 4 na straně sedmé nahoře prvoinstančního správního rozhodnutí. Vyjadřuje se k ní totiž s tím, že v její jedné části není možný bezpečný průjezd pro osobní vozidla.
45. Potřebu sjízdnosti alternativní cesty č. 4 osobními motorovými vozidly přitom vůbec neobjasnil, ačkoliv vycházel ze stanoviska, že předmětná je využívána *„zejména tedy k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“* Tedy stroji, které mají zcela jinou průchodnost terénem, než osobní motorová vozidla.
46. Žalovaný rovněž nezkoumal vzájemnou spojitost mezi konkrétními pozemky a předmětnou VPÚK z pohledu § 7 odst. 1 zákona o PK. Sice na straně šesté odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že *„předmětná potencionální účelová komunikace plní nutnou komunikační potřebu k pozemkům (zemědělským pozemkům, například 494, 493/3, 455) okolo celé této komunikace a dále k lesu (např. pozemky p.p.č. 2425/5), kde se cesta rozděluje“*, nicméně ani tímto kusým konstatováním, a to bez jakkoliv popsané spojitosti zmíněných pozemků s předpoklady ničím nenahraditelné komunikační potřeby projednávané VPÚK, účel stanovený v § 7 odst. 1 zákona o PK neprokázal. Jeho vývody v tomto směru jsou obecné a frázovité - viz konstatování, že: *„Námitku odvolatele, že správní orgán nesprávně a neobjektivně hodnotil čtyři znaky veřejně přístupné pozemní komunikace, hodnotí odvolací orgán jako námitka nedůvodnou a uvádí, že správní orgán správně a podrobně posoudil naplnění všech čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace. (-) Předmětná komunikace plní účel dle ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, když slouží zejména k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, plně v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. (-) Námitku odvolatele ohledně alternativních cest správní orgán hodnotí jako nedůvodnou a to z následujících důvodů. Správní orgán všechny možné alternativy popsal a uvedl, z jakého důvodu se nedá o těchto alternativách rozumně uvažovat jako o možných přístupových komunikacích. (-) Správní orgán však zcela*

dostatečně odůvodnil, proč navrhované alternativní komunikace nejsou přípustné z hlediska zajištění nutné komunikační potřeby.“ Odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak nepřináší žádný nový důvod, o který by bylo možno výrok o předmětné VPÚK opřít, žádné další vlastní úvahy v tomto směru.

47. A pokud již svůj názor na řešení dané otázky vyjádřil, učinil tak způsobem, s nímž se krajský soud neztotožňuje. Konkrétně s jeho východiskem rozhodnutí ve věci, že *„alternativní komunikace musí být svým stavebně – technickým stavem schopna stejného užívání (kvalitativně) jako potenciální účelová komunikace. Přístup k pozemkům pouze pomocí zemědělské techniky je nevyhovující, a to s ohledem na to, že přístup k pozemkům pomocí osobního automobilu je nutný z hlediska zajištění jejich obhospodařování i bez pomoci těžké techniky, např. odvoz dříví pomocí přívrěsu, výřez dřeva, atd.“* Je-li totiž opakovaně ze strany správních orgánů deklarováno, že potencionální VPÚK (proč potencionální, když o ní bylo pravomocně rozhodnuto?) plní nutnou komunikační potřebu k pozemkům za účelem jejich zemědělského a lesního obhospodařování, pak krajský soud skutečně nevidí sebemenší důvod k tomu, aby pro tyto účely hospodaření musela být přístupová cesta sjízdná osobními motorovými vozidly, konstruovanými pro provoz na běžné silniční síti. Žalovaným zmiňované *„drobné hospodaření“* lze přeci zajistit drobnou technikou, která doznala v poslední době značného rozvoje (viz malotraktory, terénní vozidla, elektrická motorová kolečka, čtyřkolky atd.). Ostatně sám žalovaný se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, podle něhož je podmínka nezbytné komunikační potřeby splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat. Zmiňovaná obtížná sjízdnost alternativní cesty č. 4 osobním motorovým vozidlem není tou skutečností, která by ji měla v daném případě vylučovat z rozumné alternativy z důvodů výše uvedených. Bude proto třeba, aby se žalovaný právě touto alternativní cestou znovu zabýval, aniž by přitom bral předpoklad její sjízdnosti osobním automobilem vůbec v úvahu.
48. Pokud pak jde o žalobcem zmiňovanou parcelu č. 545/3, bylo při jednání ověřeno, že v současné době není v terénu znatelná, takže není použitelná jako VPÚK. V hodnocení tohoto stavu se krajský soud plně ztotožňuje se závěry správních orgánů zúčastněných na řízení, a proto na ně v dalším i odkazuje.
49. Na základě výše uvedeného krajský soud uzavřel, že silniční správní úřad (správní orgán) se plně nevypořádal s otázkou, zda předmětná VPÚK je jedinou a nezbytnou cestou, která může sloužit ke spojení jednotlivých nemovitostí, v podstatě nijak nespecifikovaných, pro potřeby jejich vlastníků nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi a především pak k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Znak nutné a nezbytné komunikační potřeby byl přezkoumán neúplně, když je jej třeba vždy zkoumat ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž má sporná cesta plnit roli komunikační spojnice.
50. Krajskému soudu proto nezbylo, než konstatovat, že silniční správní orgán nezjistil skutkový stav věci natolik úplně, aby bylo možno vyvrátit žalobní námitky, ani potvrdit závěry ohledně existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 498/1. Pokud totiž jde o komunikační potřebu za účelem přístupu k jednotlivým nemovitostem, silniční správní úřad sice vypočetl jejich vlastníky, neuvedl však již to, v čem tato komunikační potřeba spočívá. A tu je třeba vždy zkoumat ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž má sporná cesta jako VPÚK sloužit.

Stejně tak chybí v rozhodnutí přezkoumatelné úvahy o dopravních prostředcích potřebných pro obhospodařování nemovitostí v daném prostoru.

51. Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že odůvodnění rozhodnutí ve věci neskýtá dostatek přesvědčivých argumentů o tom, že se na pozemku parc. č. 498/1 nachází účelová komunikace. Proto krajský soud zrušil žalované rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem, který krajský soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl úspěch ve věci, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.
53. Důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku 3.000,-Kč, odměně advokáta za tři úkony právní služby při zastupování (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu, účast při jednání soudu dne 14. 1. 2020 - § 11 odst. 1 písm. a/ , d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) po 3.100,-Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 cit. vyhl., celkem 9.300,-Kč), náhradě hotových výdajů za tři úkony po 300,-Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 900,-Kč, a v náhradě cestovních výdajů za cestu osobním automobilem ze sídla advokáta k procesnímu soudu a zpět ve výši 744,-Kč (§ 13 odst. 1 cit. vyhl.). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila dohromady 13.944,-Kč. Protože je ale advokát JUDr. M. K. zástupcem společnosti, která je plátkyní daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce podle § 57 odst. 2 a § 35 s.ř.s. ještě připočtena i výše této daně z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů ve výši 2.298,-Kč, takže celková náhrada nákladů řízení činí 16.242,-Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. ledna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu